Tässä sulle laulun laitan
kerron katkeran tarinan,
kuinka surku viinan orja
itse murhansa tekevi.

Vaikka tiesi vaikutuksen,
synkän kohtalon tajusi,
aina otti onnellensa,
ilojuomansa kumosi.

Laittoi lapsensa pihalle,
vaimollensa silmän mustan.
Kotiin kantoi tyhjän kouran,
kun oli juonut ansionsa.

Niin hän särkikin kotinsa,
häädön kun sai kammiosta.
Itse muutti sillan alle,
taikka kallion kolohon.

Lapset poistui maisemasta,
kylmille koti hajosi.
Otti ryypyn onneksensa,
maljan viimeisen kumosi.

Synkkä kuolo suuren miehen,
ilonaisten naurattajan.
Tuska suuri tunnollansa
itse hirtehen kapusi.

Niinpä kerran suuren herran
polku metsähän katosi.
mitenkähän tuon sanoisin:
sil oli sinun nimesi.